

Hoofdstuk 2

Ik schiet wakker van geritsel aan de deur. Het is tamelijk donker rondom mij. Het enige geluid in de kamer is de ademhaling van iedereen rondom me. Ik sta op en wil gaan kijken. Op mijn tenen sluip ik naar de deur. Er ligt een briefje bij.

Stilletjes stap ik naar het bed van Femke, dat achter in de kamer ligt. Ik schud haar wakker.

‘Femke.’

Geen reactie.

‘Femke,’ fluister ik opnieuw terwijl ik nog altijd aan haar arm trek. Ze draait zich om.

‘Wat is er?’ vraagt ze met een vermoeide blik in haar ogen.

‘Maak de rest wakker. We hebben een probleem.’

In een ogenblik hebben we iedereen, met of zonder gemor, wakker gemaakt. We hebben de bedden van Dieuwke, Yana en mezelf tegen elkaar geschoven en zitten er met z’n allen op.

‘Oké, dit lag onder onze deur.’

Ik houd het briefje omhoog. Ik vouw het open en lees voor:

Jullie zijn gekozen.

Waarom? Dat doet er nu niet toe. Wat telt, is wat jullie doen vanaf hier.

Dit is geen droom. Dit is het begin van een spel.

De regels zijn simpel:

- Volg de instructies
- Kom op tijd
- Vertrouw niemand

05.04 uur. Theaterzaal.

Daar wacht jullie eerste aanwijzing. Eén kans.

Er is altijd iemand die kijkt.

Vanaf nu telt elke keuze.

'05.04 uur is al over tien minuten,' zegt Lize, zelf nog verbijsterd door wat er juist gebeurd is.

'We moeten gaan als we dit willen stoppen. Toch?' vraag ik onzeker.

Het enthousiasme ligt laag, wat ik snap, maar we moeten dit doen.

'Pak misschien wel je telefoon mee. We weten niet wat we moeten verwachten,' zegt Oona, die de hare al in haar hand heeft.

Ik haal de mijne uit mijn koffer en zie dat ik een bericht heb,

Je bent toegevoegd aan de groep: Het Spel.

Ik kijk naar de anderen, die het bericht ook gekregen hebben. Weer komt er een bericht binnen:

Het spel gaat verder. Jullie weten wat er op het spel staat.

Volg de opdrachten die je vindt nauwkeurig.

*Elke juiste keuze brengt je dichterbij de waarheid.
Maak geen fouten. Of het spel verandert.
Jullie volgende hint wacht.*

Ik stap naar de deur en doe hem open.

‘Kom, we laten ons toch niet bang maken!’

Stilletjes wandelen we door de gang. Onze gsm's worden als zaklampen gebruikt. Op het einde van de gang, die wel een eeuwigheid lijkt door te gaan, open ik de deur naar de theaterzaal. Onverwacht piept deze en krimp ik in elkaar. Ik laat de rest door en doe de deur achter mij dicht.

Op de tribune is één spot gericht op een stoel. Alice is er als eerste en pakt het briefje van de stoel. Ik sta al snel naast haar en ze geeft me het briefje. Weer lees ik het voor:

Jullie zijn gekomen. Dat is het enige wat telt.

Het spel ontvouwt zich langzaam.

Niet alle antwoorden zijn voor nu bedoeld.

Morgen, om precies 02.07 uur, wacht de volgende stap.

In het muzieklokaal, tweede verdieping.

Een plek waar geluid echoot, maar woorden kunnen verdwijnen.

Kom alleen. Zonder haast, maar niet te laat.

Daar is iets, of iemand, die het spel voortzet.

Wees klaar om te luisteren.

Niet alles wat je hoort, is wat het lijkt.